

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.327 van 2 juli 2026
in de zaak A. 242.345/VII-42.575**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 juni 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 307.232 van 27 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.032 van 19 september 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 mei 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 10 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 11 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 307.232 van 27 mei 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen het nemen van beslissingen inzake asioldossiers op te schorten wegens een gebrek aan betrouwbare bronnen en het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan als gevolg daarvan. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die

vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR “een bron van hogere waarde” zijn dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Er werd in het bestreden arrest geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanvullende nota heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen. Het bestreden arrest onderzoekt het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief en biedt er ook geen voldoende antwoord op.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalt in het bestreden arrest de risicocategorieën van daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar. Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel in op de daadwerkelijke verwestering, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit de ingeroepen gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat

het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging.

Verzoeker bekritiseert ook het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer. Bij aankomst op de luchthaven zal het voor de taliban duidelijk zijn dat verzoeker terugkeert uit het Westen. Verzoeker zal verschillende *checkpoints* van de taliban moeten passeren en bijgevolg een verhoogd risico lopen om te worden opgemerkt en te worden gepercipieerd als verwesterd. Er is ook een verregaande controle van *smartphones* mogelijk. Verzoeker heeft verder aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en dus zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een laissez-passer, gegeven door de Belgische overheid. Verzoeker wijst erop dat het risico voor hem voortvloeit uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers kritiek.

Verzoeker heeft in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aangegeven dat de risicobeoordeling ten opzichte van de correcte risicogroep moet gebeuren en correct gekwalificeerd moet worden, doch dat het risico in het bestreden arrest wordt vervormd. Hij stipt aan dat ook volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 in de zaak C-151/22, “voor een politieke overtuiging niet

vereist kan worden dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn”. Er kan dus niet worden geëist dat er onder meer geuite meningen zijn om te kunnen besluiten tot een (toegeschreven) verwestering in hoofde van een verzoeker wanneer dit wordt benaderd vanuit de optiek van een politieke overtuiging als vervolgingsgrond. Dit kan niet enkel op basis van externe gedragingen worden beoordeeld. Deze gedragingen kunnen een indicatie zijn, maar volstaan ook volgens het Hof *an sich* niet. Het voorgaande werpt een fundamenteel ander licht op de beoordeling van het begrip (toegeschreven) verwestering en vereist een fundamenteel andere zienswijze. Toegeschreven verwestering dient immers ook begrepen te worden onder de vervolgingsgrond “politieke overtuiging” in de zin van artikel 10.1, e), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ in plaats van louter onder de vervolgingsgrond “behoren tot een bepaalde sociale groep” in de zin van artikel 10.1, d), van die richtlijn. Het is, met betrekking tot het begrip verwestering in Afghaanse dossiers, cruciaal om het onderscheid te maken tussen de beide vervolgingsgronden. Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening houdt met de verwijzing naar zijn onbewuste gedragingen. De stelling dat verzoeker niet aantoont niet langer bekend te zijn met Afghaanse waarden en normen is in dit verband naast de kwestie. Het bestreden arrest houdt evenmin rekening met het aangevoerde gegeven dat verzoeker zou moeten terugkeren naar een Afghanistan dat thans volledig in handen is van de taliban en antwoordt niet op het onderscheid van Afghanistan voor en na de machtsovername. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst nog naar het feit dat verzoeker de aanwezigheid van een tolk Pashtou zou vereist hebben op de zitting en aangeeft moslim te zijn. Hij bedient zich daarbij van een stereotype motivering die berust

op knip- en plakwerk uit andere arresten maar geen uitstaans heeft met verzoekers zitting. Een loutere verwijzing naar verzoekers geloofsovertuiging biedt verder geen motivering betreffende het risico dat voortvloeit uit een van de taliban verschillende interpretatie van de islam.

De stelling in het bestreden arrest dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer de inhoud te wissen of accounts te verwijderen, vormt geen antwoord op de kritiek dat de taliban aan de controleposten door telefoons gaan en zij erin slagen verwijderde video's en foto's terug te halen. Het wissen van telefoons kan en mag volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 niet worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker laat gelden dat het niet gaat om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals wel wordt gesteld in het bestreden arrest. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierop geen antwoord geformuleerd en niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Het risico vloeit voort uit het feit dat de taliban verzoekers vlucht uit Afghanistan, zijn verzoek om internationale bescherming en verblijf in Europa en het feit dat hij niet is teruggekeerd na de machtsovername door de taliban, zouden zien als politiek-religieus verraad, met als gevolg ondervragingen zonder respect voor verzoekers fysieke integriteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade in Brussel trouw is aan de Republiek en dus een vijand is van de taliban. Verzoeker laat gelden dat bij elk dergelijk verzoek dient te worden nagegaan wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het onderscheid moet worden

gemaakt tussen zij die “gewoon” terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Hetgeen verzoeker heeft laten gelden in geval van een terugkeer naar Afghanistan, behoort tot de kern van de internationale bescherming en moet dan ook worden onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM.

Ook de motivering dat de *checkpoints* die verzoeker claimt te moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, vormt geen effectief antwoord op het door verzoeker aangevoerde risico. Als hij terugkeert, landt hij namelijk in de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en waar uiteraard ook controleposten zijn. Vervolgens moet hij van de luchthavens naar de steden en van de steden naar zijn herkomstregio. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: zij dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het “spel” waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten er thans niet op zijn gericht om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Vermits de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan verwacht worden dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan

overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Dit criterium van opzet is volgens verzoeker niet in overeenstemming met de wet en de relevante rechtspraak. In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13, *M'Bodj tegen België* oordeelde het Hof van Justitie dat het begrip “ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen [...], die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijze ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”. Dat arrest heeft echter betrekking op een persoon met een ernstige ziekte die bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet over een adequate behandeling zou beschikken en moet onderscheiden. Vraag is hoe dit opzet geïnterpreteerd moet worden in een algemene preciaire socio-economische situatie die minstens deels het gevolg is van gedragingen van partijen betrokken in het conflict. Volgens verzoeker volstaat het dat de betrokken partijen bewuste gedragingen stellen met als gevolg dat de humanitaire situatie verslechtert, of dit nu een gewild gevolg is of niet. De vereiste van intentie om de humanitaire situatie te doen verslechteren valt ook niet af te leiden uit het arrest *Sufi en Elmi*. Uit dat arrest leidt verzoeker af dat het volstaat om een verantwoordelijkheid aan te tonen in de verslechtering van de humanitaire situatie. Een welbewust voornemen om de humanitaire situatie te doen verslechteren wordt niet vereist door het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi*. Minstens dient deze kwestie volgens verzoeker uitgeklaard te worden door het Hof van Justitie middels een prejudiciële vraag. Tot slot merkt verzoeker op dat de handelingen van alle betrokken actoren in rekening moeten worden gebracht. Dit betekent dat zowel de gevolgen van de gedragingen van de taliban, als de gevolgen van de handelingen van ISKP en andere anti-taliban groeperingen, en zelfs van de handelingen van buitenlandse regeringen in internationale instellingen in rekening gebracht moeten worden. Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet het juiste criterium hanteert, wordt deze informatie in een verkeerd kader ingepast.

Beoordeling

Algemeen

8. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht door het bestreden arrest. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.2.1 en 2.2.2 van het bestreden arrest een opsomming van de door de partijen bijgebrachte stukken. In punt 2.3.6. overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer:

“2.3.6. Waar in het verzoekschrift en verzoekers eerste aanvullende nota wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en eerste aanvullende nota doorspekt zijn met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.”

Met de voormelde overwegingen en de concrete beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 in punt 2.3.4. en 2.3.5., beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden

benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Uit de verwijzing naar “de beschikbare landinformatie”, de “bijgebrachte informatie” bij de beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet blijkt bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook steunt op andere bronnen dan die van het EUAA.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

Tweede middelonderdeel

11. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt onder meer in punt 2.3.4.3. van het bestreden arrest:

“Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook

gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44). Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als

verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100). Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige, concrete motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden. Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd doch inzake de loutere verwijzing naar algemene informatie en rechtspraak van het Hof van Justitie, zijn herkomst uit een ruraal gebied, de bewering dat hij Afghanistan verliet toen hij vijftien jaar was, het betoog dat hij Afghanistan verliet rond 2020 en hij zijn vormende jaren in het Westen doorbracht, dat hij reeds twee jaar in Europa woont en sinds juni 2021 bij zijn oudere broer (met de subsidiaire beschermingsstatus) verblijft waarbij pleegzorgdienst betrokken is waaromtrent een attest wordt neergelegd aangaande dit positief traject, uit het gegeven dat zijn broer - die ter terechtzitting aanwezig was - werkt en een voorbeeld is voor hem, dat hijzelf OKAN-scholing heeft gevolgd alsook deeltijds onderwijs in Namen en ook zijn rijbewijs heeft gehaald waarvan stavingstukken worden bijgebracht en uit de bijgebrachte getuigenverklaringen aangaande zijn positief traject in het centrum El Paso en op school alsook aangaande zijn attitude en werkbereidheid, uit de foto's en uit zijn aangehaalde tewerkstelling waarvan een arbeidsovereenkomst wordt neergelegd, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven

door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving thans geldende regels en normen. Ook ter terechtzitting wordt geen verdere verduidelijking hiervan verschaft, waarbij verzoeker zich beperkt tot het beklemtonen van zijn verblijf in België en zijn verblijf bij zijn broer waarvan overigens geen stukken worden bijgebracht ter staving van een nationaliteitsaanvraag en die zijn getuigenis voor verzoeker in het Engels heeft opgesteld zodat niet kan vastgesteld worden dat deze broer volledig geïntegreerd zou zijn noch kan hoe dan ook afdoende blijken wat de concrete weerslag hiervan is op verzoeker. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa waaronder bij zijn broer in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit en zijn familie is teruggekeerd naar Kunar alwaar ook verzoeker 2,5 maanden heeft gewoond doch hoewel dit beperkt is hij evenwel deelnam aan het sociale leven aldaar door naar de moskee te gaan en cricket te spelen (persoonlijk onderhoud, p. 10-12; Verklaring DVZ, p. 6.). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij aangaf dat zijn ouders, een broer en vier zussen alsook twee tantes, twee maternale ooms en twee paternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 26 november 2020, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Verzoeker verklaarde overigens nog (ongeveer tweemaandelijks) contact te hebben met zijn familie die het goed stelt (persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te kunnen stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij de islam (soenniet) als zijn religie aanduidt (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3). Voorgaande bevindingen in acht genomen, merkt de Raad tevens op dat verzoeker, die tijdens zijn gehoor werd bevraagd aangaande zijn eerder verblijf in Pakistan, niet aantoont dat omwille van zijn eerder verblijf in Pakistan zijn aanpassingsvermogen beperkter is en dit het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in

Afghanistan onder het talibanregime. De Raad herhaalt dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit en zijn familie is teruggekeerd naar Kunar alwaar ook verzoeker 2,5 maanden heeft gewoond en deelgenomen aan het sociale leven door naar de moskee te gaan en cricket te spelen waarbij wordt benadrukt dat verzoeker in Afghanistan nog steeds over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt (persoonlijk onderhoud, p. 10-12; Verklaring DVZ, p. 6.). Verzoeker maakte overigens geen gewag van persoonlijke problemen in Afghanistan wegens zijn verblijf in Pakistan. Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad, naast verweerders concrete en pertinente bevindingen in dit verband zoals weergegeven in de bestreden beslissing, tevens aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Wat betreft verzoekers betoog dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten waarbij ook wordt gewezen op het proces van vrijwillig terugkeer en de afgifte van reisdocumenten, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog te dezen niet dienstig is daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers

(EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet tot slot opgemerkt worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.”

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan verzoeker het ziet, geen verkeerde voorstelling maakt van hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, maar dat hij wel degelijk de vrees voor vervolging en een risico op ernstige schade omwille van een toegeschreven verwestering heeft beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt evenwel dat “hij niet afdoende aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd”. Met de vaststelling dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees niet verkeerd voor. Het betreft slechts een vaststelling, op basis van de voorliggende informatie, die in het bestreden arrest leidt tot de conclusie dat verzoeker de eventuele nood aan internationale bescherming *in concreto*

aannemelijk moet maken. Verder kan uit het bestreden arrest niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als voorwaarde voor een (gepercipieerde of daadwerkelijke) verwestering het effectief uiten van een (politieke) mening eist van een verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag, zodat zijn verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 in de zaak C-151/22 wat dat betreft niet dienstig is.

12. Verzoeker hekelt daarnaast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opmerkt dat verzoeker “zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij de islam (soenniet) als zijn religie aanduidt”, en geeft in dat verband aan dat er sprake is van een stereotype motivering, die berust op knip- en plakwerk uit andere arresten, maar geen uitstaans heeft met verzoekers zitting. Verzoeker laat evenwel na deze bewering verder te staven en aan te geven hoe deze opmerkingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht kunnen uitmaken. Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “volledigheidshalve” “nog” verwijst naar deze vaststellingen, laten deze vaststellingen de overige motieven bovendien onverlet.

13. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

14. Verzoeker wijst erop dat hij heeft aangevoerd te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden geïdentificeerd als een afgewezen asielzoeker die in Europa om bescherming heeft verzocht en om die reden een risico zou lopen op ondervraging, mishandeling, detentie of foltering door de taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat “niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht”, benadrukt dat “een individuele beoordeling” zich opdringt, en besluit dat “de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker, zonder specifiek profiel, niet problematisch. [...] Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.” Aldus oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet hoeft te vrezen voor de aangevoerde gepercipieerde verwestering, al dan niet als gevolg van “onbewuste gedragingen” of wegens een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan immers niet de aandacht van de taliban trekken of maakt hij dit niet concreet aannemelijk. Om dezelfde reden vormen deze overwegingen een voldoende antwoord op verzoekers stelling dat de taliban aan controleposten de smartphones van de mensen controleren.

15. Verzoeker stelt dat niet geantwoord wordt op zijn argumentatie omtrent het niet beschikken over een Afgaans paspoort. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt echter eerst dat dit betoog “niet dienstig is”

en vervolgt “bovendien” dat uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet kan blijken “dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, in de regel niet problematisch [is]”. Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afgaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat, nu hij niet over een “specifiek profiel” beschikt.

16. Volgens verzoeker houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geen rekening met de concrete hypothese van terugkeer zoals vereist door artikel 3 EVRM. Uit het geciteerde in randnummer 11 *supra* blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening houdt met het gegeven dat verzoeker zou moeten terugkeren naar een Afghanistan dat thans volledig in handen is van de taliban. In de mate dat verzoeker nogmaals verwijst naar zijn betoog een inzake de *checkpoints*, dient te worden herhaald dat het bestreden arrest er wel degelijk effectief antwoord op bevat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontkent niet dat verzoeker de controleposten zal moeten passeren, doch hij stelt dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat elke Afgaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij de controleposten, stond verzoeker niet in de aandacht van de taliban voor zijn vertrek en blijkt ook niet dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen of dat concrete indicaties daarop zouden wijzen. In het licht van die overwegingen doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling.

17. Nu blijkt dat het bestreden arrest net wel een effectief antwoord bevat op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, toont verzoeker met die kritiek geen schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

18. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

19. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.3.4.4. eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, “tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.” Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “na lezing van alle objectieve landinformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt

veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. Hieruit volgt eveneens dat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet nuttig is.

21. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het lijkt aan te voeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de handelingen van alle betrokken actoren, waaronder “de handelingen van buitenlandse regeringen in internationale instellingen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

22. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift uitvoerig naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, waaruit blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Voor zover verzoeker, in het licht van deze rechtspraak, aanstuurt op een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker nalaat een prejudiciële vraag te formuleren, en wordt daarnaast herhaald dat de voorwaarde van opzettelijke gedragingen het te dezen dragend motief van het bestreden arrest onverlet laat en dan ook niet kan leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

23. Verzoeker laat op het einde van het verzoekschrift nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

24. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juli tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams